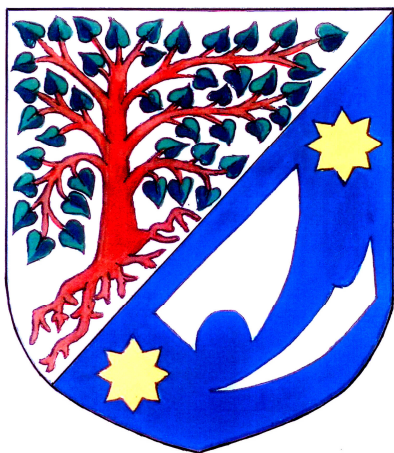

Soutěž „Strom roku“ 2012

Lípa bludičky Mokřinky

Rádi bychom přihlásili do soutěže „Strom roku“ náš strom. Strom, který je symbolem naší obce a který ji provází po staletí. Naším stromem je lípa. Je překrásná a monumentální. V roce 2010 se stala i součástí znaku a vlajky obce.

Lípy rostou po celé obci, některé jsou velmi staré. Naše lípa se nachází v místní části obce V Lípách.

Lípa – druhové zastoupení **Tilia x europea – lípa evropská** je podle odhadů stará asi sto let, je cca 23 m vysoká a její obvod je cca 300 cm. Je dobře rostlá, má nádhernou korunu a působí vznešeným dojmem.

Její GPS souřadnice jsou 50°15'49.291"N, 16°3'40.318"E.

Roste v lokalitě, kde se nacházejí rozsáhlé mokřiny a kde, jak jsme zjistili z kroniky obce, žily bludičky, které lákaly pocestné do bažin. Naše lípa patří k těm nekrásnějším v obci, je na ni příjemný pohled, při kterém člověka napadají pohádkové příběhy, které zde mohli prožít obyvatelé těchto končin i náhodní pocestní. Snad právě pod naší lípou, rostoucí na důležitém rozcestí, sedávají bludičky za horkých letních večerů a pozorují život v okolní krajině. S námi lidmi vycházejí velmi dobře. Jsme rádi, že se tu bludičky znovu usadily. A pokud by ovšem někdo měl nekalé úmysly, určitě jej potrestají.....alespoň tak, že mu ukáží špatnou cestu....

A že je těch bludiček tady hodně jsme zjistili při jejich hledání, kterého se zúčastnili děti i dospělí. Každou bludičku namalovali a zapsali její příběh. Všechny příběhy jsme vydali knižně na důkaz, že si bludiček vážíme, máme je rádi, patří neodmyslitelně k životu naší obce právě tak jako lípy.

Když se brzy na jaře posadíte pod naší lípou, můžete v klidu pozorovat, jak se okolní příroda probouzí, jak všude voní podběl. A když kvete, v její koruně hučí tisíce včel a rozkvetlé lipové květy omamně voní po celém okolí. V horkém létě skýtá pocestným příjemný stín a chvíli vytouženého klidu.

A možná, když budete mít štěstí, přisedne si k vám bludička Mokřinka, která vás svým vyprávěním zanesení do pohádkových příběhů, které se zde odehrávají.... Třeba právě tento.....

Pro Kačenku

Jednou takhle k večeru, bylo to koncem léta, když už bývá chladněji, jsem se procházela lesem a jen tak pozorovala okolí. Sluníčko se pomalu ukládalo do postýlky z těch nejjemnějších mráčků. Jeden paprsek po druhém zhasínaly a oblékly se do červené peřinky.

Najednou jsem mezi stromy na paloučku spatřila malinkou holčičku. Seděla v mechu jako malý hříbeček a broukala si něco pro sebe. Vůbec neplakala, jako by se v lese nebála.

Pomalu jsem se k ní přiblížila a čekala, co bude dělat. Sluníčko už pomalu mizelo za stromy a nikde nebylo vidět nikoho, kdo by si pro ni přišel. Už jsem začala mít starost, když tu se začala holčička rozhlížet kolem sebe. Když mě spatřila, oči se jí rozšířily, ale ne strachem, radostí, že už není sama. Začala se na mě smát a ani nepoznala, že nejsem člověk, ale víla bludička. Posadila jsem se k ní do trávy a zeptala se na jméno.

„Já jsem Kačenka“ odpověděla. „Bydlím s maminkou a tatínkem tam v těch mokřinách a vyšla jsem si na procházku. Maminka se bude asi zlobit. Ale mně se moc líbilo, jak sluníčko přede mnou utíká, schovává se za stromy, barevně svítí.....a já, já ho chtěla chytit“.

Také jsem se usmála, pohladila ji po zlatých vláskách, přitiskla ji k sobě a začala vyprávět první pohádku, o sluníčku a pak druhou a třetí.....až Kačenka spokojeně usnula.

Možná tento příběh není nejsilnější, ale popravdě, proč by měl být? Vždyť k životu patří i zdánlivě obyčejné věci, a přesto v našem srdci mohou zanechat významnou stopu. A kdo se někdy zadívá na naši lípu, musí se mu ten pohled určitě vrýt navždy do paměti.

Dagmar Honsnejmanová, knihovnice a kronikářka obce Mokré

V Mokřém dne 30.4.2012